

Charlie Higson

THE ENEMY

Felnöttek nélkül

FORDÍTOTTA HORVÁTH MÁRTA ZSANETT

Charlie Higson

THE ENEMY

Felnöttek nélkül

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Charlie Higson: *The Enemy*

Original English language edition first published by Penguin
Books Ltd, London Copyright © Charlie Higson 2009
The author has asserted his moral rights All rights reserved

Hungarian translation © Horváth Márta Zsanett, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeumkiado2012@gmail.com

1

Kis Sam a Waitrose szupermarket mögötti parkolóban játszott, amikor a felnőttek elkapták. Néhány kisgyerek volt vele, akik éppen a szedett-vedett akciófiguráikkal szórakoztak, amikor lecsaptak a fiúra. Nem lett volna szabad felügyelet nélkül kint játszaniuk, de gyönyörűen sütött a nap, és a kisebbek elunták magukat odabent. Nem Sam volt közöttük a legfiatalabb, de ő volt a legkisebb. Ezért hívták Kis Samnek. Eredetileg volt két másik Sam is, Nagy Sam és Fürtös Sam, ez utóbbinak göndör haja volt. Nagy Samet néhány hónappal korábban megölték, Kis Sam viszont addigra már nem tudott megszabadulni a nevétől. Valószínűleg a termete miatt estek neki a felnőttek. Ők már csak ilyenek voltak – mindig a legfiatalabbat, a leggyengébbet, a legkisebbet vették célba. A hirtelen zűrzavarban Sam többi társának sikerült biztonságban elmenekülnie, Sam azonban elszakadt tőlük, így a felnőttek kóbor falkája sarokba szorította őt.

Az oldalfalon keresztül közelítettek, egy nagydarab anyukával az élen, talpig melegítőben, amely valaha rózsaszín lehetett, de annyi mocsok és zsír tapadt rá, hogy leginkább szürke műanyagra hasonlított. Dagadt, tojás alakú pocakját hosszú, vékony lábakon hordta, így egyensúlyozott. Begörbített háttal rohant előre, meglepően gyorsan, két karját széttárta, mint egy skorpió az ollóit, szőke haja koszos csimbókokban lógott a fejéről. Az arca üres volt és bárgyú. A száján keresztül vette a levegőt.

Kis Sam úgy megijedt, hogy még sikoltani vagy kiáltani is elfelejtett, a felnőttek pedig szótlánul közelítettek, így az egész jelenet hátborzongató csendben játszódott le. Az anya elállta az épülethez visszavezető utat, miközben két hórihorgas apa mindkét oldalról Samnek rontott. A kisfiúnak néhány pillanatig sikerült elhárítania a támadást, bár tudta, hogy végül úgyis elkapják. Mire megjött bentről a segítség, a felnőttek betuszkolták Samet egy zsákba, és visszamásztak vele a fal túloldalára.

Maxie egy csapat idősebb gyerekekkel ment ki a parkolóba, felfegyverkezve lándzsákkal, husángokkal és kövekkel, mégis óvatosan mozogtak, hiszen nem tudták, hogy pontosan mire számíthatnak.

– Elkéstünk – szökö Callum, és körbenézett az üres parkolóban. – Már elvitték.

– Kár – mondta egy zömök, sötét hajú fiú, akit Joshnak hívtak. – Kedveltem. Vicces kölyök volt.

– Ez már a második támadás ezen a héten – mondta Maxie dühösen. – Mi folyik itt? Vagy elkezdtek bekeríteni a felnőttek, vagy egyre bátrabbak.

– Dehogy bátrabbak! – mondta Josh, és a földre köpött. – Ha még itt lennének, megmutatnám nekik, mi az a bátorság. Beverném az ocsmány képüket. Én semmitől sem félek.

– Akkor miért jöttek? – kérdezte Maxie.

– Csak éhesek – felelte Josh.

– Mind éhesek vagyunk – szökö Callum.

– Itt kellett volna lennünk – mondta Maxie. – Vigyáznunk kellett volna rájuk.

– Nem lehetünk egyszerre mindenhol – mondta Callum. – Túl kevesen vagyunk, főleg így, hogy Arran elment a guberálókkal. Nekünk az a dolgunk, hogy a tetőről fi-

gyeljük. A kicsik tudták, hogy nem szabad kijönniük. Senkinek sem szabadna kijönnie. Muszáj bent maradnunk.

– Nem maradhatunk odabent egész nap – horkant fel Josh. – Belegárgyulnánk.

– Odabent jó – mondta Callum.

– Csak félsz kijönni – mondta vigyorogva Josh.

– Egy fenét – felelte Callum. – Nem félek jobban, mint te.

– Én semmitől sem félek – ismételte Josh.

– Akkor egyszerűen hülye vagy – jegyezte meg Callum.

– Nem hiszem – mondta Josh. – Az a helyzet, hogy van olyan felnőtt, amelyik erős, van amelyik gyors, mások meg okosak, de az erősek lassúak, a gyorsak hülyék, az okosak pedig gyengék.

– Ezt mondd Kis Samnek – csattant fel dühösen Maxie –, meg Nagy Samnek, Johnnónak, vagy Eve-nek, Mohammednek, esetleg a többieknek, akiket elvesztettünk.

– Engem nem kapnak el a felnőttek – mondta Josh.

– Mi van? – kérdezte Callum. – Te most komolyan azt mondod... Szóval szerinted maguknak köszönhetik, hogy elkapták őket?

– Igen, így gondolom – felelte Josh.

– Fogjátok már be! – szólt rájuk Maxie. Majd kimondta, amit egyikük sem akart beismerni: – Ez nem mehet így tovább. – A lány hangja keserű volt. – Így hamarosan mind meghalunk. És az az igazság, hogy ezt én már egyszerűen nem bírom elviselni.

Eldobta a lándzsáját, lekuporodott a földre, állát a kezére támasztotta.

Az ő hibája volt. Csak erre tudott gondolni. Ez az egész az ő hibája volt.

Arran távollétében ő volt a főnök. Egyébként Arran volt a parancsnok, ő pedig a helyettese. Talán még a kezdetek kezdetén alakulhatott így, amikor a legtöbb gyerek túlságosan félt vagy egyszerűen össze volt zavarodva. Képtelenek voltak gondoskodni magukról. Arran és Maxie egyből alkalmazkodott az új helyzethez, ellátták a többieket, és fenntartották a morált. Arran okos volt és szerethető. Egy pillanatra sem veszítette el a fejét, soha nem esett pánikba. A William Ellis iskola foci csapatának a kapitánya volt, és rettenthetetlennek tűnt.

Ők ketten együtt dolgoztak. Akár egy csapat. Maxie-nek mindig sikerült rávennie a többieket, hogy segítsenek. Igaz, voltak nála jobb harcosok, de mindenki tőle várta, hogy megmondja, mit tegyenek. Senki más nem vállalta a felelősséget. És ha Arran nem volt ott, automatikusan a lány lett a parancsnok.

Így hát az egész az ő hibája volt. Elvesztettek egy újabb gyereket. Maxie kikapcsolta az agyát. Bele sem akart gondolni, hogy vajon majd mit tesznek a felnőttek Kis Samuel.

Elsírta magát. Nem érdekelte, ki látja.

Callum és Josh összenézett. Mindketten zavarba jöttek. Végül Josh leguggolt Maxie mellé, és átkarolta a vállát.

– Semmi baj Max – mondta halkán. – Minden rendbe jön. Valami csak történik, jön majd valaki... Valami biztos megváltozik. Talán, ha Arran visszajön a többiekkel, megbeszélhetnénk, nem? Kidolgozhatnánk egy tervet.

– Minek? – kérdezte Maxie.

– Ha Arran visszajön, rendben?

Maxie felpillantott Josh aggódó, mosdatlan arcára.

– Bocs – mondta.

– Gyertek! – szólt Callum. – Nézzük meg, hogy jutottak át a falon! Aztán jobb lesz, ha visszamegyünk.

– Jó. – Maxie felpattant. Minden rendben volt, amíg csinált valamit, és nem állt meg gondolkodni.

Mégis azt kívánta, bárcsak Arran is itt lenne vele. Mellette mindig biztonságban érezte magát.

Ugyanakkor... mit gondol majd Arran?

Elvesztettek egy újabb gyereket.

És az egész az ő hibája.

2

Egy pukkancs feküdt az út közepén. Apának tűnt, bár nehéz volt megmondani. Úgy nézett ki, mint egy zöldség, vagy egy darab gyümölcs, amit túl sokáig aszaltak kint a napon. A bőre megfeketedett, összement és széthasadt; a túlérett hús kifordult belülről. A belei péppé váltak. Minden felnőtten ez történt, aki végigélte a fertőzést, ami szétrohasztotta a testét. Szó szerint kipukkadtak.

Arran megpiszkálta a tetemet a tornacipőjével. Ahogy hozzáért, felszakadt a bőr, és genny csorgott ki belőle, élénk rózsaszínű zsír kíséretében.

Arran vezette a guberálók csapatát. Magas volt, szőke és atletikus. Kés volt az övében, baltanyelet használt husáng gyanánt.

– Pfuj! – fintorgott a mellette álló fiú, akinek fürtös hajzuhataga szinte fehéren csillogott.

– Gyerünk! Erre nincs időnk. – Arran elfordult a tetemtől, és folytatta útját a Holloway Roadon. Amikor megtörtént a katasztrófa, a gyerekek egyszerre undorodtak a tetemektől, ugyanakkor rajongtak is értük. Mára megszokták őket. Alig tűnt fel nekik akár egy is. Egy pukkancs azonban mégiscsak különlegességnek számított.

A guberálók követték Arrant, majd folytatták útjukat. Ám száz métert sem tettek meg, mielőtt Deke, a fehér hajú fiú lelassított.

– Mi az?

Megálltak és hallgatózni kezdtek.

– Kuttyák – mondta egy másik fiú, és a csapat élére állt. Alacsonyabb volt Arrannál, és nem is tűnt olyan erősnek. Mégis újra meg újra bebizonyította, hogy a harc nem csak a nyers erőről szól. Arran volt a parancsnok, Akhilleusz viszont a legjobb harcos, szívós, izmos, sötét szemű és barna bőrű. Szabadideje legjavát azzal töltötte, hogy különféle mintákat borotvált rövid hajába. Szeszélyes volt, szarkasztikus, könnyen elvesztette a fejét, de ez senkit nem zavart, hiszen már számtalanszor megmentette mindannyiukat a harctudományával. Gyorsan mozgott, használta az eszét, és könyörtelenül viselkedett a csatában.

Vártak. Már messziről hallották a kuttyákat, mielőtt azok felbukkantak volna: a vonyítás, csaholás és ugatás kakofóniáját. Úgy hangzott, mintha egyetlen eszeveszett fenevad őrjöngene.

Akhilleusz a kezébe vette a lándzsáját, majd a hang irányába szegezte. Vasdárdából készült, amit egy építkezésen talált. Az egyik végén nehéz súly volt, a másikat pedig ijesztően élesre hegyezte. Tökéletes célszerszámnak bizonyult a felnőttek megnevelésére. A hegye szúrta, a végével pedig nagyot lehetett ütni. Az ilyen fegyver egyáltalán nem arra való, hogy dobálják. Ahhoz túlságosan sokat ér.

Arran védekező pozíciót vett fel Akhilleusz mögött, Freak és Deke mellett. Freak és Deke egy csapat volt, igaz barátok. A katasztrófa előtt festékszórókkal járták az utcákat. Freaky-Deaky volt a *tagük*, tele volt vele az egész Tufnell Park és Camden Town, telefirkáltak vele minden falat és redőnyt, rástencilezték a járdákra, belevésték a buszmegállók üvegeibe. Jól ismertek minden mellékutcat, minden sikátort és lerövidített utat. Freaknek, akit valójában Davidnek hívtak, rövidre borotválták a haját. Ez keretezte keskeny, beesett arcát. Mindig szipogott. Kettejük közül Deke volt a nagyobb termetű. Jóképű srác,

akit kedveltek volna a lányok, ha nem tölti minden idejét Freakkel. Elválaszthatatlan jóbarátok, akik kitalálják egymás gondolatait, és nevetnek egymás viccein. Freak baltát hordott magával, Deke pedig kötőrő kalapácsot. Főleg ajtókat és ablakokat törtek be velük, ám ha kellett, fegyverként is kitűnőnek bizonyultak.

Ollie volt az utolsó a csapatban. Alacsony, vörös hajjú fiú, mindnyájuk közül a legokosabb. Magának való volt, többnyire hallgatott. Ám ha megszólalt, mindenki odafigyelt rá. Arran gyakran kért tanácsot Ollie-től, amit senki sem gondolt a gyengeség jelének. Ollie mindig tudta, mit kell tenni.

Ahogy egyre hangosabb lett a csaholás, Ollie hátralépett, majd kinézett oldalra. Gumipuska volt a fegyvere, amit egy sportboltban talált. Erős vadászmodell, puska-markolattal és egy fémtámasszal, amely illett az alsókarjára. Hátrahúzta a gumiszalagot, és nehéz acélgolyót helyezett a kopott bőrdarabba.

A gyerekek mindig legalább négyfős csapatban hagyták el a tábort. Egy gyerek ment elől, ketten két oldalról fedezték a csapatot, valaki pedig hátul őrködött. Mivel azonban Freak és Deke mindig együtt dolgozott, ma öten mentek. Hamar megtanulták, hogy jobb az út közepén haladni, mint az épületek mellett lopakodni. A felnőttek meglapultak az árnyak között, és kinyúltak értük a sötétségből. Nyílt terepen nem jelentettek komoly fenyegetést, hiszen nem mozogtak elég gyorsan. Annál veszélyesebb volt, ha bekerítették őket. Tömegesen viszont komoly fenyegetést jelentettek, nagyobbak és nehezebbek voltak a gyerekeknél, ráadásul fertőztek. A felnőttek aligha tudtak úgy szerveződni, hogy igazi stratégiát dolgozhassanak ki, így többnyire falkában támadtak, oldalirányból. Ilyen esetekben a futás volt a legjobb, amit tenni lehetett ellenük.

A harcot mindenképpen kerülni kellett.

A kutyák azonban mások voltak. Kiszámíthatatlanok. Veszélyesek.

– Felénk jönnek? – kérdezte Freak, majd megvakarta tar fejét.

– Asszem – felelte Ollie, miközben gumipuskája recscent egyet.

– Jöjjenek csak! – mondta Akhilleusz. – Készen állok.

– Valahányszor kijövünk, egyre veszélyesebb – jegyezte meg Arran.

– Na ne mondd! – motyogta Deke, és kezében idegesen forgatta a kötőrő kalapácsot.

Ekkor megjelent az első kutya, egy vézna, félszemű korcs. Kibucskázott az utcára, orra esett, a földön fetrengett, majd megadóan hanyatt fordult. A második kutya, egy koszos staffordshire terrier, szorosán loholt a nyomában. Egyértelműen a korcsot kergette, hiszen vicsorogva esett neki, a hátán felállt a szőr.

Szinte vígjátékba illő pillanat volt, amikor a két kutya rádöbbsent, hogy közönségük van. Mindketten észbe kaptak, és döbbsenten meredtek a fiúkra. Ekkor vonyítás és csaholás közepette megjelent a falka többi tagja. Megtorpantak, néhányuk nekiszaladt a terriernek, aki hátrakapott, és figyelmeztetően rájuk vakkantott.

A kis korcs gyorsan kapcsolt, majd elmenekült. A terrier azonban csak állt, és a levegőbe szimatolt. A szedett-vedett falkában tántorgó legtöbb kutya tépett volt, a szeme gennyedzett. Néhányan sántítottak, mások megsérültek. Az egyik leült, és élénken vakarni kezdte a fülét, amíg egy másik bele nem mart, és el nem zavarta őt.

A terrier peckesen, morogva előrelépett, majd ugatni kezdett a fiúkra, a falka többi tagja követte a példáját. Cсахolásuk visszhangzott az utcán.

– Szerintetek megtámadnak? – kérdezte Freak.
– Attól függ, mennyire éhesek – felelte Arran.
– Nekem elég éhesnek tűnnek – mondta Deke, és szorosabban fogta a kalapácsot.

– Próbáljuk meg elzavarni őket! – mondta Arran, majd a fiúk is zajongani kezdtek, a karjukat lóbálva üvöltöztek és sikoltoztak. A kutyák meghátráltak, ám a merészebbek hamarosan ismét közeledni kezdtek.

A nagy terrier megrázta a fejét, és előrenyomult, karmai csattogtak a kátrányon.

– Nyírájátok ki! – szólt Arran. – Ő a főnök. Talán a többiek veszik az adást.

Ollie célzott, és lőtt. Az acélgolyó egyenesen a terrier homlokát találta el, így az hangtalanul összecsuklott. A többi kutya megszimatozta, néhányan vonyítani kezdtek. Aztán egy hatalmas német juhász tört elő három másik vérebbel a falka vége felől. Akhilleusz fél térdre ereszkedett, és ahogy a kutya felugrott, a fiú belesúrta a lándzsáját a mellkasába. A többi kutya oldalról támadott, Ollie eltalálta az egyiket egy acélgolyóval, amely eltörte a lábát. A kutya felsírt, megfordult, majd a lábát húzva elsomfordált.

A fiúk hangos csatakiáltással előretörttek, a többi kutya szétszéledt.

Ollie gyorsan megkereste a lövedékeit. A második golyót a csatornában találta. Az első beágyazódott a terrier fejébe, a törött csontok közé.

Mind az öten letérdeltek a kutyatetem mellé.

– Megkockáztassuk? – kérdezte Freak. – Mi is az a parazita, amiről Maeve hablatyol folyton? Az a féreg, amit elkaphatsz, ha kutyát eszel? Valami triki...?

– Trichinosis – mondta Arran. – Nem lesz baj, ha rendszeren megsütjük.

– Ja – mondta Deke. – Kisütjük olajban krumplival, és egy pohár borral tálaljuk. Mennyei fogás.

Freak kuncogni kezdett.

– Van egy sült kutyás Jamie Oliver receptem.

– Nem pazarolhatjuk az ételt – mondta Arran. – Némi gyerek már nagyon sovány. A német juhászt hagyjuk itt. Túl nehéz, és a teteme legalább leköti a falkát egy időre.

Akhilleusz fogta a kését, felvágta az állatot, hogy az útra kifordult, szürkéslelei belei elvonják a többi kutya figyelmét.

Aztán nejlonszineggel összekötözte a kutya négy lábát, és feladta Arran vállára.

– Visszamenjünk? – kérdezte Freak.

– Minél több ételt kell találnunk – válaszolta Arran.

– Mindig rizikós elhagyni a tábor, és persze egyre veszélyesebb. A kutya nem elég húsz embernek.

A guberálók mindennap elhagyták a tábor, hogy ételt keressenek. Végigjárták az üres házakat, lakásokat, konzerveket, csomagokat és üvegeket kerestek. Mindennap egyre messzebbre távolodtak Waitrose-tól. A közelebbi épületeket már rég kipucolták. Legtöbbször semmit sem találtak, de ha akadt egy szerencsés felfedezés, az akár hosszabb időre is ellátta őket étellel.

Sajnos tudták, hogy semmi sem tart örökké. Waitrose egymérföldes körzetében már minden épületet átkutattak, kivéve a Crouch Endet, amely egy tűzvészben pusztult el, valamint az Arsenal focistadion, ahol a felnőttek egy nagyobb csoportja fészkel.

Előbb-utóbb el kell költöztetniük a tábor.

De hová is mehetnének?

Arran kisöpörte a szeméből a haját. Fájt a hasa. Többé nem érzett éhséget, csak fáradt volt és émelygett. Meg-

gyűlölte ezeket az utcákat. A bűz, a mocsok, a repedésekből kinövő gyomok, a folyamatos rettegés teljesen elgyötörte. Kezdetben örült, amikor megválasztották vezérnek, aztán lassan felfogta, hogy ő a felelős a srácok életéért. Ha bármi baj történik, ő a hibás. Így Akhilleusz, aki párbajban könnyedén legyőzte volna, örült, hogy nem ő a parancsnok. Nyugodtan villoghatott, és bezsebelhette az elismerést, ám ha nehéz döntésre került a sor, széttárta a karját, és hagyta, hogy azt Arran hozza meg.

Meleg, ragyogó tavaszi nap volt. Érezni lehetett, hogy közeleg a nyár. Arran szerette a napsütést és a forróságot. Valaha szerette nézni, ahogy megjelennek a fákon az első zöld levelek, mintha ébredzene a világ. A nyár most csak annyit jelentett, hogy a felnőttek felbátorodtak. Ténlen túlságosan fáztak és elgyengültek ahhoz, hogy igazi veszélyt jelentsenek, ám az időjárás-változás új erővel és bátorsággal töltötte el őket. Egyre gyakrabban lendültek támadásba.

Éhesebbek voltak, mint valaha.

A srácok végigvánszorogtak a Holloway Roadon. Arrant sok emlék kötötte ide – falatozás a McDonald’sban, bevásárlás az anyjával, mozizás...

Megpróbálta kizárni az emlékeket. Csak elszomorították.

Az Archwaynél óvatosabbak voltak. A metróállomás tökéletes rejtékhelyet nyújtott a felnőttek számára.

– Merre menjünk? – kérdezte Deke.

– A Highgate Road felé – felelte Arran. – Megpróbálunk eljutni Whittingtonig.

– Én ugyan be nem teszem a lábam egy kórházba – mondta Akhilleusz.

– Mi a problémád?

– Ott semmit sem találunk – felelte Akhilleusz.

– Na és az orvosságok? – kérdezte Ollie. – Paracetamol, antibiotikumok, meg minden.

– Kétlem – jegyezte meg Deke. – Amikor kitört a katasztrófa, azt foszthatták ki először.

– Azért körülnézünk – mondta Arran. – Hátha maradt valami. De előbb nézzünk be ezekbe a házakba!

– Én aztán be nem teszem a lábam a kórházba – ismételte Akhilleusz.

– Na és mi van az uszodával? – kérdezte Freak.

– Mi van vele? – kérdezte Akhilleusz.

– Érdemes megnézni, nem?

– Minek? – értetlenkedett Akhilleusz. – Most akarsz pancsolni?

– Fenét – mondta Freak –, de ott mindig van csoki-automata.

– Sose működnek – jegyezte meg Akhilleusz. – Mindig ellopják a pénzed.

– Azért megérné megnézni – erősködött Freak. – Gondolj csak bele... Mars csoki, chips, rágógumi...

– Semmi nem lesz ott – mondta Akhilleusz. – Főleg ennyi idő után.

– Ide hallgass! – vágott a szavába Freak. – Úgy tudjuk, rajtunk kívül csak a morrisonos kölykök maradtak. És ők soha nem jöttek el ideig. Csak azt mondom, nézzük meg. Oké? Ha már Whittingtonnál nézelődünk, az uszodába is bekukkanthatunk. Mindent átkutatunk, nem igaz, Arran?

– Gondolom – felelte Arran.

– Időpazarlás – szólt közbe Ollie. – Találtunk valaha kifosztatlan csokiautomatát?

– Egyetértesz, ugye, Deke? – kérdezte Freak.

– Mindennel egyetért, amit mondasz – dohogott Akhilleusz.

– Akkor tegyél próbára! – szólította fel Deke.

- Lapos a Föld – jegyezte meg Freak.
- Az bizony – értett egyet Deke.
- A pingvinek tudnak repülni – folytatta Freak.
- Tudnak bizony – helyeselt Deke.
- Én vagyok a legmenőbb srác a világon – jelentette ki Freak.

- Az vagy bizony – mondta Deke.
- Haha, nagyon vicces – dűnnyögte Akhilleusz.
- Akkki egy tuskó... – válaszolta Freak.
- Az bizony! – folytatta a párbeszédet Deke.
- Azt hiszem, mindannyian értjük – szólt közbe Arran, és próbálta elfojtani a mosolygást. – Megnézzük.

Ollie felsóhajtott. Csak az idejüket pazarolták. Rendes ételre volt szükségük, nem csokira. Arran rábólintott, és ő volt a parancsnok.

Ollie-nak nem tetszett az uszodás ötlet. Mindig félt guberálás közben, és attól a gondolattól, hogy ismeretlen terepre mennek, zakatolni kezdett a szíve.

- Gyerünk! – szólt Arran. – Indulás!
- Zseniális ötlet átkutatni az uszodát – csattant fel Freak.
- Az bizony! – helyeselt Deke.